

Framp: Jeg maa begynde med en Underskydning for, at jeg ikke hidtil i dette Møde har grebet Leiligheden til at udtale mig angaaende det Undringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. Som det fremgaar af Betænkningen, har jeg tilladt mig at begrunde det hovedsagelig med Marinens Udtalelser i den Henseende. Den høitærede Minister har siden mine Udtalelser, der vare fremkaldte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Navn), udtalt sig angaaende dette Spørgsmaal. Jeg tror, at jeg deraf maa være berettiget til at sige, at den ærede Minister nu fortrøstet sig til at gaa mod hele Marinen. Den ærede Minister har bestemt udtalt, at der tidligere har været nedsat en Kommission, og at han efter de Udtalelser, som den Gang faldt, har bestemt sig til at gaa til det foreliggende Lovforslag. Men i denne Kommission udtalte man sig ganske bestemt imod at opgive legemlig Straf, det blev betragtet som absolut nødvendigt at bibeholde den. Som det fremgaar af mine tidligere Udtalelser, kunde jeg selv ønske, ligesom jeg antager, at alle Bedkommende, som den Gang udtalte sig paa denne Maade, ønskede at opgive de legemlige Straffe, men om det foreliggende Lovforslag er praktisk med Hensyn til at opgive dem, om det gjør det muligt at opgive dem, har jeg endnu ingen Begrundelse hørt for. Jeg har ogsaa tilladt mig som Begrundelse for min Anskuelse at fremhæve Banskfeligheden ved at nedlægge Krigsretter ombord. Denne Banskfelighed er allerede under tidligere Forhandlinger for flere Aar siden bleven fremhævet. Det blev dengang udtalt af den høitærede Minister, at der skulde blive udarbejdet et — hvad skal jeg kalde det — Værk eller Noget, som kunde være tilstrækkelig nyttigt og gavnligt, til at man derefter kunde rette sig ombord. Jeg har ikke set og ikke hørt Noget senere, som i den Henseende kunde betrygge, og jeg veed ikke, hvorledes man ombord i et Skib skulde kunne frembringe blot nogenlunde ensartede Kjendelser, naar der ikke er den juridiske Hjælp. Jeg veed ikke, hvorledes det vilde gaa i Hæren i Tilfælde af, at den ikke havde den juridiske Hjælp, som nu er til Stede. Jeg betragter denne Mangel som en saa væsentlig Anke mod Lovforslaget for Flaadens Bedkommende, at alene den maa kunne være Grund nok til at forkaste Lovforslaget. Angaaende de Arrestitokaler, som findes ombord, har jeg alt tilladt mig at udtale mig tidligere, og navnlig maa jeg sige, at det vil være umuligt at erstatte Bøiestrafpen, saaledes som den fremgaar af Lovforslaget, idet den ikke kan træde frem kraftig nok mod de simpleste Forbrydelser. Der vil være et Par Bemærkninger endnu at gjøre navnlig i Anledning af, at den ærede Ordfører støttede sig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Navn). Jeg maa gjøre det høie Thing opmærksom paa, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgfreds hovedsagelig støttede sig

til Erfaringer, som vare indvundne ombord i et Linieskib. Erfaringerne fra dette Linieskib kunne maasse være høist heldige, men maasse det ærede Medlem i den Anledning vil være i Stand til hos det høie Thing at vinde Støtte for, at der fremtidig skal bygges store, lustige Skibe. I saa Tilfælde vilde det ganske vist være heldigt, at man havde en Straffelov, hvorefter man kunde bygge Skibe, og en Straffelov, der gjorde det nødvendigt, at den danske Marine for Fremtiden kun kom til at bygge store og søgaende Skibe. Et andet Moment, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgfreds fremdrog, og som vistnok ikke blev den ærede Ordfører tilstrækkelig klart, staar i det ærede Medlems første Udtalelser, det er at „Indvendingen, hentet fra den knappe Forsyning med fuldt udbannede Befalingsmænd, falder i alt Fald under alle ordinære Forhold ogsaa bort paa Krigsskibene, idet de gaa ud med deres fulde Antal af Befalingsmænd, og jeg haaber, at den vil bortfalde under alle Omstændigheder; thi selv under hurtig udbrydende Krigsforhold antager jeg, at enhver Marineminister vil foretrække kun at sende saa mange Skibe til Søs, som kunne forsynes med deres fulde Antal af Befalingsmænd“. I det Tilfælde, at vi med den nuværende Flaade skulle gjøre dette til det Afgjørende, maa der vistnok i hvert Tilfælde foretages en hel anden Ordning for Flaadens Officers- og Underofficers-Korps, thi man vil vistnok fordrø, at der i Krig udrustes Alt, hvad Flaaden eier, men det ærede Medlem vil vistnok indrømme mig, at end ikke Pantserflaaden besidder i det nuværende Officers- og Underofficerskorps tilstrækkelige Befalingsmænd. Jeg vil nødig trætte det høie Thing med flere Udtalelser, men jeg vil, inden jeg slutter, tillade mig at gjøre Dem opmærksom paa og anmode Dem om ikke at vedtage en Lov, hvorefter det tillades, at en Mand kan dømmes til at sidde 60 Dage i et Hul, som er 3 Alen langt og 3 Alen høit og 1 Alen 6 Tommer bredt, og at det er den eneste Straf, som kan gives for militære Forbrydelser. Det kan ikke nytte, at man vil se hen til tidligere Tider, og det kan ikke nytte, at man vil sige, at ingen Forseelser begaaes ombord; thi det er ikke rigtigt, der er ikke taget tilbørligt Hensyn i de Udtalelser, som ere faldne, til den foreliggende Straffelovs Brugbarhed for Marinen.

Krigs- og Marineministeren (Haffner): Jeg veed ikke, om jeg skal forstaa den Udtalelse, som Thingets høitærede Formand fremkom med, nemlig at der var adskillige Undringsforslag, som paa Grund af tidligere stedfundne Afstemninger maa betragtes som bortfaldne, saaledes, at dette ogsaa finder Anvendelse paa det sidste Undringsforslag under Nr. 148.

Formanden (Krabbe): Det er netop